

Színek

Fogy a zöld lassan, ereje csappan.
Piros kerül helyére, esetleg sárga,
a piros elébe.
Majd felváltja őket a barna, erdőknek anyja.
Dió, dohány, gesztenye, őz,
a barna lassan mindent legyőz.
Lábad előtt is ő az úr,
lombkoronát, bokrot mind lehúzó!

Domboldalon piros, vörös és bíbor.
Szömörce lángja, galagonya ága,
csipkebokornak izzó parázsa.
Bújik az állat.
Bundáját váltja téli gúnyára.
Gyűjti az étket, mely télire éltet,
Gyűjti az álmat, mit valóra válthat,
tavasszal.

Haragszik a zöld,
csak a fenyők tűin lehet örök.
Teret kap még egy-két cserjén,
s fagyöngy trónol fák tetején.
Kukucsálnak apró bogyói fenn,
ott is hideg van, akárcsak lenn.
Aludjatok csak!-szól a fehér.
Dunnámmal takarlak be én.

Várj csak!-kiált a szél,
előbb rendet rakok a föld színén.
Fáradt lombot söprök árokba,
rendben térhessen mindenki álomra.
Cibálom a méregzöld fenyvest,
Karácsonyra, biz legyen majd kedves!
Besúgok a mókusnak oduba, sünnnek vackába.
Álmodhat színeset, ha tele a raktára.

Akkor pedig jöhet a fehér hótakaró.
Az odaadó, minden színt befogadó!

